

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: A. N., narozená X,
bytem X,
zastoupena Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
advokátem se sídlem Severní 372, 290 01 Sokoleč,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2022, č. j. PK-DSH/10451/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Klatovy shledal žalobkyni vinnou přestupky podle § 125c odst. 1 písm. d), písm. f) bodu 5, 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). K odvolání žalobkyně žalovaný v části rozhodnutí klatovského městského úřadu potvrdil a v části je změnil. Ve výsledku tedy potvrdil rozhodnutí, že žalobkyně je vinna spácháním přestupku, kterého se měla dopustit tím, že dne 8. 3. 2022 řídila auto v protisměru

v nepřehledné zatačce, čímž málem způsobila čelní střet se služebním vozidlem Policie České republiky. Následně se snažila z místa ujet, a to navzdory užití výstražného zařízení policií. Po následném zaparkování se žalobkyně snažila své vozidlo opustit. Řidičský průkaz nepředložila, rovněž se odmítla podrobit kontrole na přítomnost návykových látek. Za tyto přestupky jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 22 měsíců a trest pokuty ve výši 35 000 Kč. Žalovaný v rámci odvolání změnil prvostupňové rozhodnutí v části textu odstavce označeného 5.), které nahradil textem ve znění: „ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna nedbalostním porušením ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu“.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou, v níž namítla následující: žalovaný byl ze zákona povinen vypořádat všechny odvolací návrhy a námítky. Žalovaný toto ale neudělal. Žalovaný podle žalobkyně řádně nepostupoval v reakci na jí vznesenou námitku podjatosti. Žalobkyně je i s ohledem na výše uvedené toho právního názoru, že je postup správních orgánů nezákonný, neboť je nutné zavinění prokázat a řádně odůvodnit. To se v žalobou napadeném řízení nestalo. Je zcela nedostatečné, aby bylo správními orgány pouze konstatováno, že se skutky staly z nedbalosti či byly spáchány úmyslně. Žalobkyně má za to, že nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělých přestupků. Dále podle žalobkyně není zřejmé, jak byli ostatní účastníci silničního provozu omezeni, či dokonce ohroženi skutečností, že u sebe žalobkyně neměla řidičský průkaz. Tyto okolnosti žalobkyně zmiňuje, poněvadž by se žalovaný správní orgán měl jednoznačně těmito okolnostmi zabývat. Podle žalobkyně žalovaný správní orgán zcela na toto prokazování rezignoval, jelikož by závěr musel znít, že nedošlo k naplnění materiálních aspektů přestupků. I kdyby byly prokázány skutky, kterými byla žalobkyně shledána vinnou, nejsou tyto skutky přestupky, neboť nedošlo k naplnění materiální stránky přestupků. Žalobkyně má dále pochybnosti o tom, zda jsou vyslechnutí policisté opravdu ti z hlídky Policie ČR, obvodního oddělení Švihov, kteří v daném místě prováděli hlídkovou činnost a kteří byli nuceni strhnout své vozidlo do prostoru silničního příkopu za účelem vyhnutí se čelnímu střetu s vozidlem, které měla řídit žalobkyně. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že ústní jednání dne 30. 5. 2022 proběhlo podle žalobkyně v rozporu se zákonem. Žalobkyně se ze zdravotních důvodů nemohla ústního jednání zúčastnit. Tuto skutečnost dala na vědomí oprávněné úřední osobě, ale ta ve věci provedla ústní jednání. Ve výše uvedeném postupu správního orgánu prvního stupně žalobkyně spatřuje nezákonný postup.
3. Žalovaný k žalobě sdělil následující: žalobkyně v žalobě uvádí ve velké míře obdobné námítky, jako již byly vypořádány na základě podaného odvolání ve správním řízení. Žalovaný se námitkami žalobkyně velmi podrobně zabýval a tyto řádně vypořádal a nadále má skutkový stav věci za spolehlivě prokazaný. Taktéž veškeré znaky přestupků (formální znak, materiální znak, subjektivní stránka) spáchaných žalobkyní má žalovaný za naplněné. Zároveň žalovaný trvá na tom, že žalobkyně v řízení nebyla krácena na svých procesních právech, a řízení tak bylo provedeno v souladu se zákonem. Na základě námítky podjatosti podané žalobkyní nebylo na místě kvalifikovaně o takové námitce rozhodovat, neboť podání předmětné námítky bylo podle žalovaného ryze účelové a jednalo se o obstrukční postup. Žalovaný se neztotožnil s konkrétní formou zavinění stanovenou prvostupňovým správním orgánem, kdy přijaté závěry svou argumentací korigoval (z přímého úmyslu na nepřímý). Dále pak k námitkám žalobkyně, že má

pochybnosti, že vyslechnutí policisté byli policisty, kteří prováděli hlídkovou činnost v daném čase a místě, žalovaný konstatuje, že o této skutečnosti nemá žádný důvod jakkoliv pochybovat, neboť policisté vyslechnutí v řízení jako svědci tuto skutečnost v rámci své výpovědi potvrdili a jejich výpovědi jsou v souladu s dalšími podklady ve spisové dokumentaci. Navíc žalobkyně zmíněné tvrzení nikterak nedokládá, jde tak o pouhou nepodloženou spekulaci.

4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. K žalobnímu bodu stran námitky podjatosti soud uvádí: námitka podjatosti úřední osoby byla řádně vypořádána již během řízení před správním orgánem prvního stupně, a to usnesením č. j. OD/10289/22/Na ze dne 27. 4. 2022. Tímto usnesením nadřízený neshledal důvody podjatosti, přičemž žalobkyně proti danému usnesení neuplatnila opravné prostředky. Rovněž nebyl zjištěn vztah úředních osob k výsledku správního řízení na odvolacím stupni nad rámec profesionálního.
6. K žalobnímu bodu stran nedostatečné specifikace skutků soud uvádí: žalobkyni muselo být zjevné, že důsledkem odmítnutí dechové zkoušky na alkohol či odmítnutí orientačního vyšetření na ovlivnění jinou návykovou látkou a lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu ke zjištění ovlivnění alkoholem a jinou návykovou látkou ohrožuje zájem na zjištění, zda byla žalobkyně zmíněnými látkami ovlivněna. Pakliže žalovaný u zmíněných protiprávních jednání shledal nižší formu zavinění než prvostupňový správní orgán, neovlivnil tím výměry správních trestů uložených ve společném řízení. Nižší výměry správních trestů by dostatečně nezaručovaly budoucí nápravu žalobkyně. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37: *„Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost... Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení bylo přitom bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil vědomě nedbale. Nedbalostní zavinění stěžovatele je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí městského úřadu, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda stěžovatel jednal zaviněně. Takto formulovaný výrok lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí stěžovatelem několikrát vzpomínané zásady in dubio pro reo, neboť městský úřad, nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění stěžovatele (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jednání stěžovatele jako zaviněným ve formě nedbalosti.“* K tomu soud dodává, že úmyslnost co do míry zavinění byla v případě žalobkyně prokázána v obou stupních správního řízení. Ze samotné argumentace žalobkyně nevyplynula skutečnost svědčící o tom, že by subjektivní stránka některého z přestupků nebyla naplněna. Řečená skutečnost nenalézá své opodstatnění ani ve spisové dokumentaci. Zde také soud souhlasí se závěry odvolacího řízení ve smyslu, že pokud by žalobkyně měla pochybnosti o spáchání výše popsanych přestupků a jejich zavinění, zcela jistě by takové námitky uplatnila již na místě či nejpozději v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem, což neučinila.

7. K žalobnímu bodu stran materiálního aspektu přestupků soud uvádí: z hlediska naplnění materiálního znaku není nutné, aby byl jednáním skutečně a bezprostředně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. V případě protiprávních jednání (jako např. absence řidičského průkazu) žalobkyně pak postačuje, že byla společensky škodlivá, protiprávní a jsou za přestupky výslovně uvedena v zákoně. Pravidla silničního provozu plní svou funkci, působí-li preventivně. Příslušná právní norma, tedy zákon o silničním provozu, u deliktů přisouzených žalobkyni nespojuje naplnění jejich skutkových podstat s určitou rušností okolního provozu. Nebyla shledána žádná mimořádná okolnost, která by zásadním způsobem snižovala společenskou škodlivost přestupku daného typu, tak že by žalobkyně za něj neodpovídala.
8. K žalobnímu bodu stran ústního jednání v rámci správního řízení soud uvádí: po vyřízení podané námitky podjatosti byla žalobkyně předvolána k dalšímu ústnímu jednání na den 30. 5. 2022, a to s dostatečným (zhruba čtrnáctidenním) předstihem. K jednání se ovšem nedostavila. Z jednání se omluvila až v poslední pracovní den před nařízeným jednáním. (Přesněji: omluvu podala v tento den k poštovní přepravě – bez využití eventuality telefonické, rychlejší, omluvy. Ke všemu omluvu doložila nečitelným potvrzením k rukám oprávněné úřední osoby až po konání ústního jednání.) Žalobkyně rezignovala též na uplatnění svých procesních práv i dodatečně na základě vyrozumění o projednání věci v nepřítomnosti a možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně měla neschopenku vystavenou již od dubna 2022, tedy již v době doručení předvolání musela vědět, že se případně nebude schopna jednání zúčastnit. Mohla a měla se tedy v souvislosti s poučením v předvolání omluvit z nařízeného jednání s dostatečným předstihem (tzn. bezodkladně), na což však rezignovala.
9. Ve shodě se žalovaným i s prvostupňovým správním orgánem soud neshledal pochybnosti stran věrohodnosti výpovědí svědků z řad Policie ČR. Neprokázalo se, že by policisté v návaznosti na jejich ohrožení nebezpečným předjížděním žalobkyni se žalobkyni snažili výpověďmi uškodit. Pouze popsali pozorovaný děj (v souladu s dalšími podklady i s vyjádřením žalobkyně při podání vysvětlení), jak jej vnímali vlastními smysly při služební činnosti. Tvzení zpochybňující identitu vyslechnutých policistů žalobkyně argumentačně nerozvinula ani důkazně nepodložila. Není jasné, na základě čeho žalobkyně k danému tvrzení dospěla.
10. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
11. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. dubna 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.